

ΣΤΑΥΡΟΥ Χ. ΣΤΑΥΡΟΥ

Ένα μάθημα διδάσκει η ιστορία, το ότι οι άνθρωποι δεν διδάσκονται από την ιστορία.

Πέρασαν 63 χρόνια. Και βέβαια με την αποτίναξη του αγγλικού αποικιακού ζυγού, με το έπος του 1955-59, η Κύπρος κατέστη ανεξάρτητο κράτος. Υπήρξε ένας άθλος από τον συσχετισμό των δυνάμεων, ομολογημένος από τον ίδιο τον ηττημένο.

«Θα ' θελα αυτή τη μνήμη να την πω». Γιορτάζεται κάθε χρόνο η πρώτη Οκτωβρίου, ημέρα ανεξαρτησίας της Κύπρου. Ευπρόσδεκτο το μήνυμα της **Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Ρομπέρτα Μέτσολα** από την επίσημη επίσκεψη της στην **Κύπρο**, την 1^η Οκτωβρίου **Ημέρα της Ανεξαρτησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας**. Θα το πάει ούριος άνεμος σε ευήκοα ώτα ή πάλι μια απ' τα ίδια; Ίδωμεν.

Ίσως να αποτελεί για τη σύγχρονη ιστορία της Κύπρου και την εξέλιξη του Εθνικού της ζητήματος το σοβαρότερο θέμα, τό πώς συνήφθησαν οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, οι οποίες έθιψαν το ιερότερο ιδανικό των Κυπρίων και αποτέλεσαν άλλη Κερκόπορτα προς άλωση της Κύπρου από τους Τούρκους.

Με ελληνική ευψυχία έγραψαν οι αγωνιστές ένδοξες σελίδες ελληνικής ιστορίας. Αν η ελληνική και η ελληνοκυπριακή ηγεσία δεν στάθηκε στο απαιτούμενο ύψος και σημειώθηκαν λάθη επί λαθών, αυτή φέρει και το μέγιστο μέρος της τεράστιας ευθύνης. Ως εκ τούτου είναι οφειλές προς την Κύπρο, ώστε να εξοφληθεί το εθνικό αυτό χρέος. Το χρέος λοιπόν, θα εξοφληθεί μόνο με έργα από τους έχοντες τα ηνία της εξουσίας, αλλιώς τα λόγια και οι ομιλίες είναι πομφόλυγες. Καλό θα είναι να μην επαναλάβουν τα λόγια εκείνου που είπε ότι η Κύπρος είναι μακριά, και ας θυμηθούν τον Κίμωνα.

Με βαθιά συγκίνηση, από το βήμα του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός», το 1980, ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κυρός Χρυσόστομος ανέπτυξε όλες τις πτυχές του Κυπριακού. Επιλέγονται μερικές.

Ικετήριος, ελληνοπρεπής ο λόγος του.

«Η Κύπρος εκτείνει τα χέρια της και ζητά βοήθεια. Αναζητά να πιαστεί από τα δικά σας χέρια, ως οι εχθροί προσπαθούν να την αιχμαλωτίσουν. Μη την απογοητεύσετε. Μη την εγκαταλείψετε. Μη ξεχνάτε, τους μεγάλους πόθους της για την Ελλάδα και τη βαθιά πληγή της προδοσίας, που δέχτηκε στο Ελληνικό κορμί της από κάποιους ανάξιους Έλληνες. Μη ξεχνάτε, πως στο μοιρασμένο σώμα της ρέει αίμα ελληνικό, καθάριο, γνήσιο, ως το δικό σας και οι πληγές της δεν θεραπεύονται μετά *valium* της λησμονιάς, της σιωπής, της υπόσχεσης ή των θεωρητικών βεβαιώσεων περί ηθικής συμπαράστασως και συμπάθειας. Το μοιρασμένο της κορμί δεν ενώνεται με την αδράνεια, την αδιαφορία ή με τα σχόλια μέσα στα σαλόνια και τα καφενεία. Χρειάζεται δράση και ενέργεια. Και η ιστορία του Έθνους δεν γράφεται με το να αποπλύνουμε τα χέρια μας από τις ευθύνες. Η ιστορία του έθνους γράφεται, όταν ηγεσία και λαός με την πίστη και την ανδρειοσύνη τους ανατρέπουν τις όποιες αντιξοότητες. Άλλωστε, όπως μαρτυρεί αυτή η ιστορία, η επιβίωση και τα μεγαλουργήματα του έθνους μας οφείλονται στην ανάταση της Ελληνικής ψυχής, στους έρωτες της προς την Ελευθερία και στους αγώνες της και τις θυσίες της γι' αυτή. Ο αγώνας μας είναι αγώνας για Ελευθερία και δικαιοσύνη, είναι αγώνας για φυσική και εθνική επιβίωση.

Έρχονται να δώσουν λύση κάποιοι πρόθυμοι σύμβουλοι, βαλτοί και αυτόκλητοι, ξένοι, ως επί το πλείστον, αλλά και κάποιοι –δυστυχώς- που προέρχονται από τον χώρο του Ελληνισμού. Και είναι η απάντησή τους τούτη. Να φανούμε ρεαλιστές. Να δεχτούμε, δηλαδή, τα τετελεσμένα γεγονότα ή τις πραγματικότητες, καθώς τις λέγουν, όπως δημιουργήθηκαν με την τουρκική εισβολή, μια και δεν έχουμε τη δύναμη να τις

μεταβάλουμε. Μία τέτοια απάντηση ευνοεί τα συμφέροντά τους είτε τους απαλλάσσει από τον πονοκέφαλο της αγωνίας και του αγώνα.

Η Τουρκία, έστω και έμμεσα, έχει την ευχέρεια να μεταφέρει οποιαδήποτε στιγμή θελήσει στρατιωτικές δυνάμεις στην Κύπρο χωρίς έλεγχο, μια και το βόρειο τμήμα της Κύπρου θα βρίσκεται κάτω από τουρκοκυπριακή διοίκηση. Έτσι η Τουρκία θα έχει τη δυνατότητα να καταλύσει το Κυπριακό κράτος, σε οποιαδήποτε στιγμή θελήσει, και να καταλάβει ολόκληρη την Κύπρο.

Οι συμβουλές για επίδειξη ρεαλισμού εκ μέρους μας προδίδουν, αν μη τι άλλο, τουλάχιστο, ανευθυνότητα ή αδυναμία συνειδητοποιήσεως της καταστάσεως, που επικρατεί ή που θα δημιουργηθεί στην Κύπρο. Αποδοχή τέτοιων συμβουλών σημαίνει ουσιαστικά καταστροφή και οριστική διαγραφή του Ελληνισμού της Κύπρου και ισοδυναμεί σε τελευταία ανάλυση με προδοσία. Και τέτοια προδοσία δεν νομίζουμε πως θα βρεθεί χέρι ελληνικό να την υπογράψει.

Η τέτοια ενέργεια αποδεικνύει όχι μόνο αποφυγή αναλήψεως ευθύνης, αλλά και έλλειψη ηθικής συνειδήσεως, και αν είναι και Έλληνες, έλλειψη και γνήσιας εθνικής συνειδήσεως. Γιατί αποδεικνύονται πως δεν τους ενδιαφέρει, αν με τις προτεινόμενες ρεαλιστικές λύσεις τους, ένας ολόκληρος λαός, ο Ελληνισμός της Κύπρου, θυσιάζεται στο βωμό της αδικίας, των άνομων συμφερόντων και της σκοπιμότητας.

Η αποδοχή τέτοιων ρεαλιστικών λύσεων όχι μόνο θα μονιμοποιούσε και θα νομιμοποιούσε τα αποτελέσματα της τουρκικής εισβολής, αλλά και θα οδηγούσε, αργά ή γρήγορα, στην κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου και, επομένως, στην ολοκληρωτική και τελειωτική εξαφάνιση του Ελληνισμού από αυτή, που είναι άλλωστε ο τελικός σκοπός και στόχος της Τουρκίας.

Γι' αυτό, προσωπικά πιστεύουμε πως κάτω από τις συνθήκες που επικρατούν σήμερα στην Κύπρο, είναι ματαιοπονία να αναμένουμε λύση από ένα τέτοιο διάλογο μεταξύ των δύο Κοινοτήτων, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, δεν θα μπορέσουν να οδηγήσουν σε λύση, όση καλή διάθεση και αν υπάρχει και από τις δύο πλευρές. Πρώτα, γιατί το Κυπριακό στην ουσία του δεν είναι διακοινοτική διαφορά, αλλά αποτέλεσμα εξωτερικής επέμβασης και κατεξοχήν της επεκτατικής πολιτικής της Τουρκίας. Και ύστερα γιατί, εφόσον τα στρατεύματά της εισβολής βρίσκονται στην Κύπρο είναι αδύνατος ένας αποτελεσματικός διακοινοτικός διάλογος, ακόμη και στα θέματα που αφορούν στις σχέσεις των δύο κοινοτήτων. Γι' αυτό, αν προσέξουμε, οι διακοινοτικές συνομιλίες προβάλλονται κάθε φορά που χρειάζονται σε εκείνους που τις συμβουλεύουν, είτε για να διευκολυνθεί η παροχή οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας στην Τουρκία είτε για να εξασθενήσουν οι προσφυγές και οι ενέργειές μας στους διεθνείς οργανισμούς.

Είναι βέβαια, απαραίτητες και οι διακοινοτικές συνομιλίες, αλλά τότε μόνο θα είναι αποτελεσματικές, αν τα τουρκικά στρατεύματα φύγουν από την Κύπρο. Και αυτό πρέπει να το τονίζουμε ιδιαίτερα και με έμφαση σε όλες τις διεθνείς επαφές μας και συνομιλίες, για να αντιληφθούν όσοι πράγματι ενδιαφέρονται για λύση του Κυπριακού προβλήματος, την αναγκαιότητα ασκήσεως σοβαρής πιέσεως πάνω στην Τουρκία ή και της μελέτης και λήψεως μέτρων εναντίον της.

Και η πορεία τούτη μας οδηγεί όχι στην υποταγή. Όχι στην αποδοχή της αδικίας, αλλά στον αγώνα και στη θυσία, αν χρειασθεί, για να εξασφαλίσουμε την επιβίωσή μας, για να καταξιώσουμε τη ζωή μας.

Σε αυτό τον αγώνα δώστε Έλληνες αδελφοί και σεις τα χέρια. Δώστε τα χέρια, για να σηκώσουμε όλοι μαζί τον ήλιο πάνω από τα σκλαβωμένα χώματα της Κύπρου μας, της Κύπρου μας της Ελληνικής».